

*Від краси слова – до
краси душі*

Дубенський ліцей №5

Дубенської міської ради
Рівненської області

Пригоди котиків

Жила була киця на ім'я Ася. І вона так любила рибу та м'ясо! Одного ранку в Асі не було що їсти.

Вона каже:

— Піду я до тих хлопців, що ловлять рибу, і вкраду з відра рибу.

Поряд проходив один кіт і сказав:

— Стій, стій! Не кради рибу! Так не можна робити. Давай я тобі дам рибу, тільки попрошу у хлопців... Ось тримай.

— Дякую тобі.

І пішла Ася додому. Наїлася і заснула. Вона зрозуміла, що красти – погано.

На наступний ранок Ася встала і пішла снідати. Після сніданку вона пішла гуляти. Ася зустріла того самого кота на ім'я Чак. Чак сказав «Ти вийдеш за мене?», а вона відповіла «Так». Через рік вони одружилися. Вони були дуже раді. Через місяць у них народилося п'ятеро кошенят. Вони бігали, гралися та бешкетували. Троє дівчаток: Мася, Лілі, Мані. І двоє хлопчиків: Джині та Том.

— Мася, Лілі, Мані, Джині, Том ідіть їсти! — покликала мама Ася.

А на обід в них був корм з лососем. Коли вони поїли, то пішли гуляти. Потім зразу заснули.

Кошенята прокинулись о 9:00. Після цього пішли дуже сонно у школу. Там вони вчили множити рибу. Кошенята так втомились, що прийшли і заснули. Як прокинулись, знову пішли їсти. Вони чекають не дочекаються свого дня народження. А воно в них завтра. Кошенята дуже хочуть побачити, що їм подарують. Котики лягли спати о 21:35. Коли вони прокинулись, то були дуже раді, що цей день настав. Мама й тато їх привітали і подарували корм та іграшки. Котики пішли святкувати день народження у котячий парк. В парку було багато гостей та друзів. Коли свято розпочалось – було дуже весело. На дні народження були дуже цікаві ігри. Потім – торт з риби. Після дня народження вони пішли їсти м'ясо.

Вранці кошенята прокинулися і попросили у мами розповісти історію про те, як вони народилися.

— Добре, - сказала мама Ася. — Колись давно я була вагітна вами. Коли ви народилися на світ, ви бігали, гралися та бешкетували.

— Вау, класна історія, - сказали діти.

Потім вони пішли грати теніс. Джині та Том сказали, що не будуть грати теніс, адже це нудно. Хлопці пішли грати футбол. А дівчата вчили пісню для концерту. А пісня у них вийшла ось така: «Це в нас Лілі, це в нас Мані, ну а це в нас Маська. Це наша команда сестричок-подружок котиків. Ми маленькі але дряпучі».

На концерті кошенята виступили дуже красиво і зайняли перше місце. Дівчата пішли святкувати перемогу у кафе. Там вони почули свою пісню і були дуже щасливі. Сестрички замовили торт з лососем, а на десерт рибні палички. А хлопці зайняли з футболу перше місце. І пішли святкувати перемогу у те ж саме кафе. Зустріли там дівчат. Хлопці і дівчата відсвяткували перемогу разом . Після святкування вони потрапили у халепу. Надворі був шторм і кошенят занесло у Америку. Вони дуже перелякалися. Вирішили через океан пливти додому. Пливли днями і ночами. Час від часу, коли бачили острів, зупинялися відпочити. Їли кошенята рибу з океану. Вони пливли два тижні. Але по дорозі додому їх підібрав корабель. Коли котики повернулись додому, були дуже раді бачити маму та тата.

*Панчук Дарина
учениця 2-А класу*

Лісові мешканці

У лісі жило багато звірів. Це були: олені, зайці, лисиці, білки, їжаки, лосі та ведмеді. Звірі були дуже добрі та дружелюбні.

Одного разу з ними сталася пригода. Усі звірі потрапили у пастку, лише білка та їжак залишилися. Вони думали, як спасти звірів. Але ідеї у них були різні. Білочка сказала:

— Ти, їжачок, відволічи мисливців, а я врятую звірів.

В їжачка була інша ідея:

— коли мисливці відволічуться, ми спасемо звірів разом.

Білочка та їжачок роздумували яку краще вибрати ідею. І зробили як сказав їжак. Вони врятували звірів. Потім дуже довго святкували цей день. Грали різні ігри та їли торт.

Після цієї історії лісові мешканці здружилися ще більше. Вони ходили на пікніки, їли яблука, вишні, полуниці, кавуни, грали цікаві ігри і надалі були дуже обережні.

*Панчук Дарина
учениця 2-А класу*

Пригоди на лузі

Одного разу літав метелик Ліма. З квіточки на квіточку літав, і одного ранку, коли він літав, то познайомився з бджілкою Маєю, хоча батьки не дозволяли йому дружити з бджолами, тому що вони могли вжалити Ліму.

Але Мая була зовсім не така, а дуже добра та мила. Якось, коли Ліма з Маєю гуляли біля вулика, Ліму побачили інші бджоли. Вони вже майже вжалили метелика, але Мая побачила бджіл, стала перед Лімою, замахала руками і закричала:

- Стійте! Це мій друг Ліма, познайомтеся!

- Та це ж метелик! - сказала Королева вулика.

- Усім відомо, що метелики нам не друзі, - вигукнув тато Маї.

- З'являлася б ти частіше на уроки історії вулика знала б чому. -
грізним голосом промовили всі.

Але бджоли подумали і все ж дозволили
Маї з Лімою товаришувати.

А Королева бджіл полетіла
встановлювати мир між метеликами та
бджолами. Прилетівши до Королеви метеликів
вона сказала:

- Давай оголосимо мир!
- Давай. – відповіла Королева метеликів.

Королеви влаштували парад на честь миру. На який прийшли всі хто
жив на лузі. Ліма з Маєю так раділи, що вони зможуть гратися разом щодня.

Наступного дня друзі вирушили у подорож лугом. Матусі Ліми та Майї
зібрали їх в дорогу. Спочатку вони літали лугом, а потім спустилися на землю
перепочити під листочком. Вони якраз розповідали один одному цікаві
історії, коли до них під листочок завітав черв'ячок Макс і сказав:

- А чого це ви тут сидите під холодним листочком? Ходімо краще
до мене додому, вип'ємо чаю, відпочините, поспіваємо пісні.

- Дякую! - сказали Ліма та Мая, і вони усі разом пішли до хатинки
Макса.

Друзі дуже здивувалися, бо Макс жив у землі. У черв'ячка було гарно і
затишно. Коли закінчилася ніч Ліма та Майя попрощалися з Максом і знову
вирушили у подорож.

Вони полетіли на поле з маками, де лягли у макову квіточку і
розглядали хмаринки. Але тут прилетіла пташка, яка хотіла з'їсти друзів і їм
довелося швидко втікати. Мая з Лімою заховалися у щілинку дерева, де їх не
дістала пташка. Коли пташка полетіла, вони вилізли зі щілинки і полетіли
назад на луг додому, де їх зустріли сім'ї.

Усі так хотіли дізнатися про пригоди Ліми та Маї, що їм довелося
зранку до вечора ходити по домівках жителів лугу, розповідаючи свої

пригоди. Додому вони прийшли дуже сонні, адже після важкого дня їм дуже хотілося спати. Цілу ніч їм снилися пригоди.

Зранку друзі вийшли на прогулянку, але на місці де вони домовилися зустрітися, їх чекав черв'ячок Макс, і сказав:

- Я тепер буду жити біля вас і ми зможемо гратися частіше.
- Ура!!!! - вигукнули Мая та Ліма, і вони разом пішли гуляти.

Після прогулянки всі були дуже голодні і розійшлися по домівках. Ліма пішов до мами їсти ромашковий суп. Мая пішла збирати і їсти пилок з маку. А Макс не хотів їсти, тому він пішов копати свій тунель.

Коли Ліма та Мая поїли, Макса ніде не було. Друзі почали шукати черв'ячка, але він ніби зник. Аж тут Мая здогадалася:

- Може Макс риє тунель, про який він нам розповідав?
- Ходімо глянемо - сказав Ліма.

Коли вони підійшли до тунелю то почули страшні звуки, які линули звідти, і побачили Макса, який заснув і страшно хропів. Друзі розбудили соню і пішли до Маї в гості пити медовий чай. Після чаювання Ліма, Мая та Макс грали надворі у м'яча.

Черв'ячок не міг розважатися, адже йому потрібно було повзти копати тунель.

- Знов?! - пробурчали Ліма та Мая. - Це ж нудно.
- Ні, це зовсім не нудно - відповів Макс.- Ходімо зі мною.

Друзі пішли до тунелю Макса і почали копати.

- Це справді не нудно. - сказала Мая.
- Це навіть весело! - вигукнув Ліма.

Друзі довго трудилися. І в одну мить вони провалилися в підземне королівство кротів. У королівстві кротів Ліма, Мая та Макс почули як хтось гучно йшов до них. Вони підняли голови і побачили Короля кротів.

Король покликав охорону і наказав схопити їх. Друзі почали швидко втікати, але охорона все ж спіймала Ліму, Маю та Макса. Їх завели в тронний зал короля.

- Що ви тут робите? – запитав Король.

Друзі відповіли, що рили тунель і провалилися.

- То ви не мурах, які над нами побудували свій мурашник? - запитав кріт.

- Ні! - відповіли друзі.
- Тоді можете йти. Але скажіть мені як вас звати. Я - Боба. А ви?
- Я - Мая.
- Я - Ліма.
- А я Макс.
- Приємно познайомитися! - сказав Король, і провів їх до виходу.

Друзі попрощалися з Бобою і вирушили додому.

Поліна Мазур
учениця 2-А класу

Хто важливіший?

У дівчинки Оленки були Блокнот і Олівець. Вони давно товаришували і коли дівчинки не було поруч Блокнот з Олівцем любили побалакати. Але одного разу друзі посварилися.

- Я потрібніший за тебе! В мене різнобарвна обкладинка, а у тебе зовнішність якась бліденька... - емоційно вигукнув Блокнот.

- Ні, я потрібніший! На тебе більше деревини йде, а на мене зовсім трішки. Отже, я економніший! – почав захищатися Олівець.

- А у мене...хм...гарні білі сторінки!

- Ой-ой, гарні, білі, майже всі вже списані...

- Так ти ж мені їх і пописав! – не здавався Блокнот.

Їхню суперечку почула Книга, яка стояла на поличці в Оленчиній кімнаті.

- Не сваріться, хлопці. І що це ви придумали, обидва не праві.

- Не втручайся, - заволав Олівець, - самі розберемося!

- Та ти маєш бути на моєму боці, родичко! – образився Блокнот.

- Якби не було Олівця, то ти, братику мій, пилився б на поличці, - сказала лагідно Книга. – А якби не було Блокнота, то ти, Олівчику, сумно лежав у пеналі дівчинки. – Ви дуже важливі один для одного, так що не сваріться більше.

Дружбу потрібно берегти!

Поліна Мазур

учениця 2-А класу

Подорож кленового листочка

Край дороги ріс високий клен. У нього було красиве зелене листя. Ось настала осінь. Листя на клені пожовтіло і почало падати на землю. Один листочок відірвався від гілочки. Вітер підхопив його і поніс далеко від дерева.

Дорогою зі школи проходили діти. Одна дівчинка побачила листочок, який самотньо лежав на пожовклій траві мокнув під холодним дощем. Їй стало жаль його. Вона підняла листочок і принесла додому. Вдома поклала його в альбом і засушила. На уроці трудового навчання дівчинка з листочків зробила аплікацію клена. І маленький жовтенький мандрівник наче ожив на папері.

Мороз Анна
учениця 3-А класу

Подарунок

Казка

Закінчилась осінь. До лісу прийшла зима. Вже покрив сніг. Засумував зайчик Пухнастик. Його сіру шубку здалеку видно на білому снігу. Можне скривдити і вовк, і лисиця. Заховався він під ялиночку. Проходив лісом дідусь Мороз. Дивився, чи гарно ліс снігом прибрав, чи все гаразд у лісових мешканців. Почув, що хтось під ялинкою плаче. Зазирнув і побачив зайчика.

Розказав сіренький дідусеві про свою біду. Пожалів Мороз стрибайчика. Подарував йому нову шубку, білу та пухнасту. З тієї пори зайчик у білій шубі, а весною знову сіреньким стає.

Войтюк Артур
учень 3-А класу

Бал у королеви осені

Казка

Надворі була осінь. Барвиста, щедра, багата, з білим павутинням бабиного літа та холодними ранками. Зібралися до гурту різні овочі та фрукти і вирішили їхати на бал до королеви осені – Кукурудзи. Вона, струнка, висока, золотиста, з пишним та довгим волоссям, з нетерпінням чекала гостей.

Ось і прибули вони: червонощокі помідори, біла бараболя, зелені огірки, жовті гарбузи, квасоля, запашні яблука, медові груші. Гостей було так багато, що й не перерахувати.

Весело та гамірно усім на балу. Задоволена королева. Щедро пригощає всіх, та ще й додому роздає подарунки. Всім низько кланяється.

Волочинець Анна
учениця 3-А класу

Вітерець

Одного літнього дня, коли сонечко лагідно зігрівало омиту дощем землю на узліссі з'явився вітерець.

Він був такий маленький і легенький, що нікому не приносив нічого, крім задоволення. Маленький пустун, яким був вітерець, погрався з верхівками трави у полі біля лісу, зібрав там ніжні пахощі польових квітів і поніс їх у ліс.

Там до них додав ще запах хвої, пообнімав старого дуба, зірвав з нього ще зелений жолудь і понісся далі. Аж ось він опинився поблизу села.

Він був маленьким і тому не мав ще сили літати цілий день. Якраз за річкою на полі було сіно. Вітерець зробив собі м'якеньку постіль і ліг відпочивати.

А завтра він шукатиме своїх старших братів.

Зайчук Злата
учениця 3-Б класу

Зайчикова морква

Була холодна осінь. Запросив їжачок зайчика гриби і яблука на зиму збирати. – Не потрібні мені твої запаси, - сказав заєць.

Цілий місяць носив їжачок гриби, яблука і навіть моркву. А заєць тільки сміявся з нього:

- Ти що колючий, на моркву перейшов?

Настала зима. Їжачок їв гриби і яблука, а заєць сидів голодний. Прийшов він до їжачка моркви просити.

- Ти що, вухастий, про моркву згадав? – запитав їжачок і вгостив зайчика. Наївся заєць і питає:

- Чому ти моркви назбирав? Їжаки ж моркву не їдять?

- А я знав, що ти до мене взимку прийдеш, - відповів їжачок.

Зайчику стало соромно.

*Семенюк Поліна
учениця 3-Б класу*

Вітерець і Вітер

Одного разу зустрілися добрий Вітерець і злий північний вітер. Почали вони сперечатися між собою. Що сильніше зло чи добро? Ось побачили, що біля них проїжджає мандрівник, якому було гаряче.

- Давай поспробуємо на цьому мандрівникові свої сили – сказав Вітер. Побачим, кому він порадіє.

- Давай. Промовив Вітер.

Вітерець повіяв легенько, тихенько. Мандрівникові стало легше, бо до цього йому було дуже гаряче. Дмхнув Вітер і мандрівник змерз.

- Ось бачиш, - сміливо промовив Вітерець. Перемагає добро. Відтоді Вітерець і Вітер ніколи не сперечалися.

Мартиневська Софія

учениця 3-Б класу

Пригоди горобчика

Жив собі горобець. Стрибав він по сільському подвір'ї. Було йому там добре. А ось зі своїми родичами-горобчиками він не дуже дружив.

Та ось одного дня туди прилетів шуліка. Курчата побігли в курник, а горобець нічого не помітив. Ось шуліка й каже: «Ну, горобчику, я тебе з'їм». Горобець від страху аж занімів. Шуліка схопив його і піднявся високо в небо. Аж тут з'явилася зграя горобців. Вони накинулися на шуліку й врятували горобчика.

Відтоді він засвоїв, що потрібно цінувати дружбу.

Гузь Тимофій

учень 4-Б клас

Білочка і Вітер

В одному лісі у дуплі старого дуба жила білочка Тома.

Одного разу білочка заготовляла на зиму запаси і почула дивний звук. Це був бешкетник Вітер. Тома запропонувала йому свою дружбу. Той погодився. Разом вони грали в різні ігри, найулюбленішою з яких була гра в доганялки. Адже це так цікаво стрибати по гілках наввипередки з Вітром. А ще Вітер частенько струшував для Томи смачні достиглі горішки та жолуді.

Добре мати справжнього друга!

Лукашук Мілана

учениця 4-Б клас

Осіння казка

Одного чудового осіннього дня я вийшов з батьками надвір. Ми вирушили в парк.

Моя мама любить ходити по осінньому листі. Тож і цього разу вона теж так зробила. Листя враз зашурхотіло і з нього з'явилася Осінь. Вона разом з Вітерцем створила золотий феєрверк! Листя кружляло в танку. А наприкінці Осінь з Вітерцем створили осінню прохолоду та й полетіли.

Ми з батьками йшли парком і насолоджувалися осінню!

Гузь Тимофій

учень 4-Б клас

Прапор України

Жили-були на світі фарби. Кожна з них мала свій характер і вдачу. Кожна за щось відповідала або символізувала.

Лише в жовтої та синьої не було роботи. І вирушили вони мандрувати по світу, щоб знайти своє покликання.

Ходили-мандрували, покликання шукали й натрапили вони на чорно-білу країну. Вирішили погукати всіх друзів оживити цю землю. Враз барви взялися до діла. Заколосилися жовті поля, зазеленіли ліси, засиніло небо, зачервоніла калина. І побачили фарби, яка гарна Україна!

По завершенні роботи усі барви полетіли у своїх справах, а синя і жовта залишилися берегти цей край від негараздів.

Гузь Тимофій

учень 4-Б клас

Одного світлого раночку

От лиш уявіть собі прекрасний хвойний ліс. Пташечки підспівують під соломовейка, Сонечко встає, потягаючи промінчики. А серед цієї галявинки стоїть будиночок. Місцеві співуни подекуди, що тут мешкає хранителька лісу, а Сонечко з Місяцем думають, що там живе сама Матінка Природа.

Одного звичайнісінького дня, коли Пташечки співають, Сонечко потягає промінчики, двері хатинки відчиняються... Усі мешканці галявини поховались за кущі від переляку. А із дверей виходить вбрана у красиву рожеву сукенку дівчинка. Сонечко питає у неї:

- Хто ти, дитинко?
- Півонія. Моя матінка - сама Природа!
А з хатинки вийшла сама матінка Марійки.
- Вітаю! Я Едельвіна! Я - сама Природа!
А ж тут Сонечко сказало:
- Я так і думала, що тут живе матінка Природа! Я тут найрозумніша!

Пташечки сказали:

- Місяченько теж так думав!
- Ой, а ви ніби дуже розумні!
- Не сваріться, браття! – мовила Едельвіна. – Взагалі, до чого це Сонце?
- Та ні до чого, – мовило воно.
- Отож помиріться! – сказала Півонія.

- А ми не знаємо, як миритись! – сказали вони.
- Тоді я вас навчу! Мирись, мирись – повторіть!
- Мирись, мирись!
- І більше не сварись – повторіть!
- І більше не сварись!
- Народ ми мирний, дружний!
- Народ ми мирний, дружний!
- Та без сварок можемо жити ми!
- Та без сварок можемо жити ми!

Не треба сваритись, прийдеться миритись!!!

Бойко Вероніка

учениця 4-Б клас

Четверо друзів

Жили-були четверо друзів: Віка, Наталя, Юрчик і Назар. Одного теплого літнього дня вони вирішили піти до озера, щоб погратися і відпочити.

Юрчик і Назар взяли з собою палиці і почали збивати гілки з дерев.

— Дивись, як весело! — кричав Юрчик, розмахуючи великою палкою.

Віка і Наталя сиділи на ковдрі біля озера і спостерігали за хлопцями.

— Хлопці, не треба так робити, — сказала Віка. — Дерева теж живі, їм боляче, коли їх пошкоджують.

— Та це ж просто гілки, нічого страшного, — відмахнувся Назар.

— Але якщо ми будемо так робити, то можемо знищити цілий ліс, — додала Наталя.

Хлопці зупинилися і задумалися. Тоді Віка запропонувала іншу гру.

— Давайте зберемо сміття біля озера. Побачимо, хто знайде більше.

Всі погодилися. Вони почали збирати папірці, пляшки та інше сміття. Через деякий час навколо стало чисто і красиво.

— Дивіться, як тепер гарно! — зрадів Юрчик.

— Ось так ми можемо допомагати природі, а не шкодити їй, — усміхнулася Віка.

З того дня друзі завжди берегли природу і навчили цьому інших.

Григор'єва Дарина

учениця 4-Б клас